

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: **Vodafone Czech Republic a.s.**
sídlem Náměstí Junkových 2808, Praha 5
proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

za účasti: **O2 Czech Republic a.s.**
sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 12. 2010, č. j. 142 879/2010-603,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 12. 2010, č. j. 142 879/2010-603, jakož i platební výměr Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 116 030/2010-611, se **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Českého telekomunikačního úřadu (dále také „ČTÚ“ nebo „žalovaný“) ze dne 23. 9. 2010, č. j. 116 030/2010-611 (dále také „**prvostupňové rozhodnutí**“), kterým byla žalobkyni, jakožto právnímu nástupci zaniklé obchodní společnosti BroadNet Czech, a. s., v souladu s § 49 odst. 8 zákona č. 125/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoEK**“) i) stanovena výše platby na účet univerzální služby za období roku 2007 ve výši 159 083 Kč a zároveň ii) uložena povinnost provést platbu ve výši 159 083 Kč do třiceti dnů ode dne následujícího po doručení platebního výměru.

II. Napadené rozhodnutí

2. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2010, č. j. 70 399/2008-611/XII, byly osobě zúčastněné na řízení stanoveny čisté náklady ve výši 105 478 583 Kč a zároveň bylo určeno, že pro osobu zúčastněnou na řízení jakožto pro poskytovatele univerzální služby za rok 2007 představují neúnosnou zátěž. Platební výměr a žalobou napadené rozhodnutí byly vydány s odkazem na opatření obecné povahy č. OOP/17.10.2009-14, kterým byl žalobkyni jakožto právnímu nástupci zaniklé společnosti BroadNet Czech, a. s. pro období roku 2007 stanoven procentní podíl výnosů účastníka za poskytování služeb uvedených v §49 odst. 5 ZoEK ve výši 0,15082 %, v důsledku čehož byla žalobkyni rozhodnutím ze dne 23. září 2010, č. j. 116 030/2010-611 (dále jen „**platební výměr**“), stanovena platba na účet univerzální služby ve výši odpovídající jejímu podílu. Žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že stanovil platbu na účet univerzální služby za rok 2007 ve výši 159 083 Kč.
3. V odvolání proti platebnímu výměru žalobkyně poukázala na žalobu proti rozhodnutí ve věci stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2007 (dále také „**podkladové rozhodnutí**“), kterou podal k Městskému soudu v Praze jiný žalobce, a uvedla, že se žalobními body uvedenými v této žalobě se ztotožňuje. Žalobkyně zároveň poukázala na rozklad, který proti podkladovému rozhodnutí podala dne 27. 4. 2010. S odkazem na shora uvedené a dále z procesní opatrnosti, kdy nelze vyloučit, že podkladové rozhodnutí bude zrušeno v soudním řízení později, než by měla žalobkyně právo podat žádost o obnovu řízení, napadla žalobkyně platební výměr a navrhla jeho zrušení.
4. Žalovaný neshledal odvolání důvodným a jako takové jej zamítl. Předseda rady ČTÚ uvedl, že po přezkoumání postupu správního orgánu I. stupně došel k závěru, že správní orgán I. stupně vyšel z úplně zjištěného skutkového stavu a věc posoudil správně i po právní stránce. Předseda Rady ČTÚ se tak se závěry správního orgánu I. stupně zcela ztotožnil. Předseda Rady ČTÚ zároveň uvedl, že žalobou, na níž žalobce odkazuje, nebyl ČTÚ jako žalovaný v době vydání odvolacího rozhodnutí obeslán. Ani v případě, kdy by taková žaloba podána byla, v době vydání odvolacího rozhodnutí o ní dosud nebylo

meritorně rozhodnuto, a předseda Rady ČTÚ je tudíž s ohledem na zásadu presumpce platnosti a správnosti správních aktů pravomocným podkladovým rozhodnutím vázán.

III. Žaloba

5. Žalobkyně v podané žalobě poukázala na skutečnost, že tzv. podkladové rozhodnutí bylo napadeno společností T-Mobile Czech Republic, a. s., IČ: 64949681 (dále jen „T-Mobile“), a na řízení sp. zn. 11 A 212/2010 vedené u tohoto soudu, které bylo o žalobě společnosti T-Mobile proti podkladovému rozhodnutí vedeno. V otázce nezákonnosti podkladového rozhodnutí žalobkyně odkázala na žalobní body uvedené společností T-Mobile řízení sp. zn. 11 A 212/2010, konkrétně na i) rozpor určené výše a způsobu výpočtu výše efektivně a účelně vynaloženými náklady podnikatele bez povinnosti poskytovat dílčí univerzální službu s právní úpravou; ii) zahrnutí režijních nákladů do nákladů, kterým by se podnikatel vyhnul, kdyby neměl povinnost poskytovat univerzální službu; iii) zohlednění bezplatné reklamy a umístění loga společnosti Telefonica na veřejných telefonních automatech; iv) nehmotné výhody související s poskytováním univerzální služby; v) chybné posouzení veškerých žalovaným spočítaných nákladů jako nespravedlivé zátěže. Žalobkyně uvedla, že podkladové rozhodnutí je klíčové pro všechna další navazující rozhodnutí tvořící dohromady řetězec individuálních právních aktů a jeden celek, který ústí ve vydání napadeného rozhodnutí, kterým je stanovena platební povinnost žalobkyně. Výsledek řízení o zrušení podkladového rozhodnutí může mít zásadní dopad na správné a úplné zjištění a stanovení povinnosti platební žalobkyně.
6. Žalobkyně navrhla přerušení řízení, dokud nebude soudem v řízení pod sp. zn. 11 A 212/2010 pravomocně rozhodnuto o zákonnosti tohoto tzv. podkladového rozhodnutí, jelikož výsledek tohoto rozhodnutí může mít vliv na rozhodování soudu v této věci. Žalobkyně zároveň upozornila, že žalobu podává jakožto právní nástupce zaniklé společnosti BroadNet Czech a. s. a že proti žalovanému podala u zdejšího soudu také další samostatnou žalobu související se stejným podkladovým rozhodnutím žalovaného.
7. Usnesením ze dne 18. 2. 2011, č. j. 7 A 31/2011 – 24, soud řízení přerušil, a to do skončení řízení ve věci 11 A 212/2010 vedeného u téhož soudu.
8. Dne 12. 2. 2014 doručila soudu své podání společnost Telefónica Czech Republic, a. s., sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 – Michle, IČ 601 93 336 (dnes vedená v obchodním rejstříku pod obchodní firmou O2 Czech Republic a. s.), v němž uvedla, že v probíhajícím řízení uplatňuje práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 zákona 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)
9. Dne 9. 4. 2014 doručil žalovaný soudu své vyjádření, v němž uvedl, že žaloba je nedůvodná. Žalovaný poukázal na skutečnost, že podstata argumentace spočívá v námitkách nezákonnosti podkladového rozhodnutí a odkazuje na argumentaci v žalobě směřující proti podkladovému rozhodnutí jiného žalobce v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 212/2010. Žalovaný poukázal na skutečnost, že žaloba společnosti T-Mobile byla rozsudkem ze dne 10. 10. 2013, č. j. 11 A 212/2012 – 146, zamítnuta. Z toho žalobce

dovodil, že námitce nezákonnosti podkladového rozhodnutí nelze přisvědčit. Předmětný platební výměr na základě podkladového rozhodnutí stanovuje platbu odpovídající výši procentního podílu výnosu účastníka jako plátce na celkových výnosech. Žalovaný má za to, že při stanovování výše platby zcela naplnil požadavky ZoEK. Žalobce ve svém podání neuvedl skutečnosti, které by napadený platební výměr důvodně zpochybňovaly.

10. Usnesením ze dne 1. července 2019, č. j. 7 A 31/2011 - 42, zdejší soud nejprve na základě § 48 odst. 6 s. ř. s. vyslovil, že v řízení se pokračuje, jelikož v řízení vedeném pod sp. zn. 11 A 212/2010 již bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207. Soud dále zjistil, že proti shora uvedenému rozsudku byla podána kasační stížnost a řízení je vedeno u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 236 / 2018. Soud došel k závěru, že řízení, které se ve věci tzv. podkladového rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů univerzální služby vede u Nejvyššího správního soudu, může mít vliv na rozhodnutí v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 7 A 31 /2011. Z toho důvodu předsedkyně senátu řízení ve věci 7 A 31/2011 v souladu s §48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. opět přerušila, a to až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 As 236/2018.
11. Dne 16. 6. 2020 soud žalovaného písemně upozornil, že podkladové rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 7 As 236/2018 – 49. Jelikož by zrušení podkladového rozhodnutí mohlo s ohledem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 29/2014, bodu 22, vést k obnově řízení o výši platby na účet univerzální služby, vyzval soud žalovaného, aby do 1 týdne od doručení výzvy sdělil soudu, zda bylo v dané věci řízení o povolení či nařízení obnovy zahájeno, případně s jakým výsledkem. Žalovaný soudu dne 17. 6. 2020 sdělil, že obnova řízení dosud nebyla povolena ani nařízena, protože stále probíhá pokračující řízení opodkladovém rozhodnutí o ověření nákladů poskytovatele univerzální služby. K tomuto sdělení žalovaný přiložil kopii rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 15. 5. 2020, č. j. ČTÚ-8 378/2019-603/X. vyř., kterým bylo zrušeno a vráceno k novému projednání rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 70 399/2008-611/XVII. vyř., vydané v řízení o žádosti společnosti O2 Czech republic a. s., ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2007 (tzv. podkladové rozhodnutí), a to v návaznosti na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 A 123/2019 – 89, který žalovaný ke svému vyjádření taktéž přiložil. Žalovaný uvedl, že právě v důsledku toho probíhá (u správního orgánu I. stupně) nové řízení ve věci tzv. podkladového rozhodnutí.
12. Soud vyzval dne 29. 7. 2020 žalobkyni k vyjádření, zda v projednávané věci preferuje přerušování soudního řízení až do vydání nového podkladového rozhodnutí a případného nařízení obnovy řízení o stanovení platby na účet univerzální služby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 29/2014, bod 22). Dne 26. 8. 2020 soud usnesením č. j. 7 A 31/2011 – 48 vyslovil, že v řízení se pokračuje.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Žalovaný stanovil prvostupňovým rozhodnutím platbu na účet univerzální služby za rok 2007. Ačkoliv dne 1. 7. 2010 vstoupila v účinnost novela ZoEK, provedená zák. č. 153/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících předpisů, bod 10 přechodných ustanovení této novely stanoví, že *práva a povinnosti Českého telekomunikačního úřadu, poskytovatelů univerzální služby a plátců na účet univerzální služby při výpočtu a úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby a stanovování, vybírání a vymáhání plateb na účet univerzální služby a s nimi souvisejících penále, jakož i práva a povinnosti týkající se vedení účtu univerzální služby, obsahu výroční zprávy univerzální služby a poskytování informací Českému telekomunikačnímu úřadu pro výpočet výše platby na účet univerzální služby za zúčtovací období univerzální služby skončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se řídí zákonem o elektronických komunikacích a jeho prováděcími právními předpisy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*. Žalovaný v důsledku toho ve věci stanovení výše platby plátců na účet univerzální služby tak správně postupoval na základě ZoEK ve znění do 30. 6. 2010, který je v této věci rozhodným právem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2016, č. j. 9 A 106/2012 – 48). Pokud tak tento soud v nyní projednávané věci odkazuje na ZoEK, odkazuje na jeho znění účinné do 30. 6. 2010.
15. Podle § 48 odst. 1 ZoEK Český telekomunikační úřad *vypočítá čisté náklady na poskytování univerzální služby postupem podle odstavců 2 až 7*. Podle § 49 odst. 1 je *žádost o úhradu čistých nákladů poskytovatel univerzální služby povinen podat Úřadu nejpozději do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období*. Podle § 49 odst. 2 ZoEK *úřad určí, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž*. Podle § 48 odst. 5 ZoEK je *plátcem každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv*. *Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb*. Podle § 49 odst. 7 ZoEK *úřad stanoví opatřením obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období*. Podle § 49 odst. 8 ZoEK *Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce*. *Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru*.

16. Podle stanoviska soudu ZoEK předpokládá ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby vedení samostatného správního řízení, které bylo zahájeno podáním žádosti poskytovatele univerzální služby ve věci výpočtu čistých nákladů na poskytování univerzální služby podle § 49 odst. 1 ZoEK za účasti všech plátců na účet univerzální služby, tj. těch, kteří mohli být výsledkem tohoto řízení přímo dotčeni ve svých právech, tedy i žalobkyně. Ustanovení § 49 odst. 7 ZoEK stanoví, že opatřením obecné povahy jsou stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb všech plátců v daném zúčtovacím období. Z uvedeného vyplývá, že teprve na základě pravomocně stanovené výše čistých nákladů postupem podle § 48 ZoEK a za použití procentního podílu určeného opatřením obecné povahy podle § 49 odst. 7 ZoEK mohla být platebním výměrem vydaným podle § 49 odst. 8 určena výše platby jednotlivého plátce na účet univerzální služby. K uvedenému závěru soud dospěl i v obdobné věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 9 Ca 309/2009, 9A 284/2011, 9 A 106/2012 a sp. zn. 5 A 134/2013). Jedná se tak o sérii tzv. řetězcích se správních aktů (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2016, č. j. 9 A 106/2012 – 48, dále viz níže).
17. Soud podotýká, že námitky směřující proti podkladovému rozhodnutí nejsou předmětem tohoto řízení. O podkladovém rozhodnutí již bylo zdejším soudem rozhodnuto ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207. Opětovně bylo o novém podkladovém rozhodnutí rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 A 123/2019 – 89, na který žalovaný upozornil ve svém vyjádření ze dne 17. 6. 2020, a kterým bylo i toto „nové“ podkladové rozhodnutí opětovně zrušeno. Soud zároveň podotýká, že předmětem tohoto řízení je pouze rozhodnutí žalovaného v řízení, v němž žalobkyně vystupuje jako právní nástupce společnosti BroadNet Czech, a. s., a nikoliv jiné nároky žalobkyně vůči žalovanému v souvislosti se stejným podkladovým rozhodnutím z roku 2007, o nichž již soud rozhodoval dříve.
18. Soud tak rozhoduje v situaci, kdy tzv. „podkladové“ rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2007 bylo zrušeno, zatímco soudem posuzované rozhodnutí ve věci stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby stále existuje. Soud se tak nachází v odlišné procesní situaci než třetí senát zdejšího soudu ve věci sp. zn. 3 A 16/2011, resp. první senát Nejvyššího správního soudu v navazujícím řízení sp. zn. 1 As 29/2014, které o zrušení rozhodnutí ve věci stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby rozhodovaly v době, kdy tzv. „podkladové“ rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2007 nebylo zrušeno, a soud tak rozhodl s poukazem na zásadu presumpce správnosti a platnosti správních aktů tak, že žalobu proti rozhodnutí ve věci stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby zamítnul (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. února 2014, č. j. 3 A 16/2011 – 62, resp. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. května 2014, č. j. 1 As 29/2014). Soud se

naopak nachází v obdobné procesní situaci jako pátý senát zdejšího soudu ve věci sp. zn. 5 A 134/2013 a devátý senát zdejšího soudu ve věci sp. zn. 9 A 106 /2012, které rozhodovaly v době, kdy již bylo podkladové rozhodnutí zrušeno (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2016, č. j. 5 A 134/2013 – 105, srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2016, č. j. 9 A 106/2012 – 48).

19. Soud se tak musel zabývat otázkou, zda může při svém rozhodování přihlédnout ke zrušení podkladového rozhodnutí, ke kterému došlo rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 26. 9. 2018, č. j. ČTÚ-77 057/2010-603/XV vyř., v němž Rada ČTÚ opětovně rozhodla o rozkladech podaných žalobkyní, a to s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 11 A 212/2010 – 207, resp. rozhodnutím Rady ČTÚ ze dne 15. 5. 2020, č. j. ČTÚ 8 378/2019-603/X. vyř., a to s ohledem na závěry vyslovené v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2020, č. j. 11 A 123 / 2019 - 89, neboť přihlédnutím k němu by prolomil zásadu vázanosti skutkovým a právním stavem, který tu byl právě v době vydání napadeného rozhodnutí správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z podání všech účastníků a osoby zúčastněné na řízení je přitom zjevné, že jim jsou výše uvedené rozhodné skutečnosti známy.
20. Ústavní soud již v nálezu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03, vyslovil, že výklad zákona vycházející toliko ze slov a vět právního předpisu (jazykový výklad) představuje toliko prvotní přiblížení se k němu. Prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. není nemožné, musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. akceptovat.
21. Na tento nálezný reagoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008 č. j. 2 Afs 9/2005-158, kde Nejvyšší správní soud připustil přihlédnutí k novějšímu rozsudku civilního soudu, kterým byla smlouva o převodu nemovitostí označena za absolutně neplatnou, při přezkumu rozhodnutí o povinnosti zaplatit daň z tohoto převodu. Rozhodující význam měla přitom skutečnost, že kupní smlouva byla neplatnou absolutně, tedy od samého počátku, a nemohla tak založit žádná práva.
22. Rozsudkem ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011-181, pak Nejvyšší správní soud připustil při přezkumu rozhodnutí o nařízení exekuce přihlédnout k pozdějšímu rozsudku správního soudu, jímž byl zrušen exekuční titul.
23. K otázce prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. se vyslovil také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu výrokem usnesení ze dne 22. října 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, a to tak, že *„v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.“*
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud: *„Bylo by absurdní, kdyby žalobce měl mít újmu z toho, že určité podkladové rozhodnutí je samostatně soudně přezkoumatelné. To, že pro nezákonnost došlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, by se totiž proměnilo v Pyrrhovo vítězství, které by nemohlo být nijak zohledněno v rámci jeho obrany proti navazujícímu (podmíněnému) rozhodnutí správního orgánu, které třeba do jeho práv zasahuje ještě intenzivněji.“* (cit.

Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, bod 34).

25. V odůvodnění pak Nejvyšší správní soud stanovil podmínky, za kterých může být k prolomení zásady uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. přistoupeno. Soud musí vždy podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného. Soud zrušení podmiňujícího rozhodnutí zohlední k řádně uplatněné žalobní námitce žalobce. Žalobce může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorcích prostředcích. Žalobce je zároveň oprávněn dodatečně namítat vady rozhodnutí správního orgánu, které vyšly najevo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobce o těchto důvodech nemohl bez svého zavinění v žalobní lhůtě vědět. Tím je otevřena možnost dodatečného uplatnění žalobní námítky, že podmíněné rozhodnutí je založeno na nezákonném podmiňujícím rozhodnutí, pokud ke změně či zrušení podmiňujícího rozhodnutí došlo po uplynutí žalobní lhůty. (srov. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. října 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, body 35 – 36).
26. V rozsudku ze dne 9. září 2020, č. j. 6 Afs 176/2019 – 31, poté Nejvyšší správní soud zdůraznil, že *„ne každé rozhodnutí, na něž ve vnějším světě navazuje vydání jiného rozhodnutí, lze považovat za rozhodnutí podmiňující v sérii řetězcích se rozhodnutí. (...) Podmiňující rozhodnutí je takové, bez něhož nemůže být podmíněné rozhodnutí vůbec vydáno, resp. nemůže existovat – takové rozhodnutí je podle výslovné právní úpravy nezbytnou podmínkou pro vydání navazujícího (podmíněného) rozhodnutí. (...)“* (cit. rozsudek ze dne 9. září 2020, č. j. 6 Afs 176/2019 – 31, bod 31).
27. Řetězcí se rozhodnutí na sebe dle názoru Nejvyššího správního soudu navazují i co do úpravy hmotných práv a povinností svých adresátů a jejich řetězení je výslovně právní úpravou stanoveno (srov. rozsudek ze dne 9. září 2020, č. j. 6 Afs 176/2019 – 31, bod 32).
28. Soud zároveň podotýká, že městský soud akty tohoto typu označil za řetězcí již ve své dřívější judikatuře: *„Rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a žalobou napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby jsou tzv. řetězcími se správními akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které jsou ale samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Byť je mezi žalobou a napadeným rozhodnutím ve věci platby na účet univerzální služby a podkladovým rozhodnutím logická i časová souvislost, musí být každé zkoumáno samostatně“* (cit. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. dubna 2016, č. j. 9 A 106/2012 – 48).
29. Desátý senát neshledal žádný důvod se od této judikatury odchýlit, jelikož je plně v souladu s přístupem, který k otázce zvolil Nejvyšší správní soud. Ze znění § 49 odst. 8 ZoEK přímo vyplývá, že výše platby plátců na účet univerzální služby vychází z výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, stanovených podle § 48 ZoEK.

Rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby tak naplňuje znaky tzv. podmiňujícího rozhodnutí v rámci řetězcích se aktů. Rozhodnutí ve věci stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby bez něj nemůže být vůbec vydáno, nemůže existovat, jelikož rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby je podle výslovné právní úpravy nezbytnou podmínkou pro jeho vydání.

30. Zrušením podkladového rozhodnutí pozbylo žalobou napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby svou zákonnou oporu. Nastala tak situace, že existuje žalobou napadené rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím ČTÚ - platebním výměrem) ve věci stanovení výše platby na účet univerzální služby za rok 2007, aniž by však existovalo pravomocné rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, z něhož výše platby na účet univerzální služby vycházela. Po zrušení podkladového rozhodnutí nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ žalobou napadeného rozhodnutí, oporu ve spisu. S ohledem na ústavní princip právní jistoty nelze připustit, aby zde nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí správního orgánu ztratil svůj zákonný podklad. Pro naplnění principu právní jistoty je naopak nezbytné, aby takový správní akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, jemuž tak bude umožněno vyčkat splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby spočívající v (novém) pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby.
31. Zrušení podkladového rozhodnutí, k němuž došlo v průběhu soudního přezkumného řízení, tj. až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tak podle mínění soudu představuje výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. V daném případě je soud oprávněn a zároveň i povinen žalobou napadené rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby zrušit. Soud tak zrušil jak rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 10. 12. 2010, č. j. 142 879/2010-603, tak i platební výměr Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 9. 2010, č. j. 116 030/2010-611, neboť trpí stejnou vadou řízení jako odvolací rozhodnutí žalovaného.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Podle § 76 odst. 1 písm. b) soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pokud skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Zrušením podkladového rozhodnutí skutkový stav oporu ve spise ztratil (srov. bod 36 odůvodnění tohoto rozsudku). Soud tak zrušil napadené rozhodnutí bez nařízení jednání.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Jelikož žalobkyně nebyla v řízení právně zastoupena advokátem, její náklady tvoří toliko zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.

34. Třetí výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. března 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: X